

[Burgdorf.]

er nødvendigt med en planlægning også i Grønland, og dette lovforslag kan måske bidrage dertil; det ser det ud til.

Jeg er imod restriktioner, men jeg er sandelig også imod, at land og natur bliver ødelagt ved forkert eller ingen planlægning. Der er mange ting i dette lovforslag, som jeg synes vi skal have virkelig kulegravet under udvalgsarbejdet, og det vil vi være med til meget positivt, for vi ønsker alt godt for både det grønlandske folk og for bevarelse af den grønlandske natur, som vi kender den. Der er jo perspektiver i dette her: med minedrift og andre ting forude i horisonten – vi ved ikke, hvor meget eller hvor lidt – er det klart, der kommer problemer, og dem skal man selvfølgelig tage højde for, før de opstår.

Svend Erik Sørensen (KrF):

Selv om der jo stadig findes en del romantikere, som ikke synes, at der skal gribes mere end højst nødvendigt ind i planlægningen i Grønland, og som vel heller ikke ønsker, at udviklingen i Grønland skal gå alt for hurtigt, er det alligevel en kendsgerning, at udviklingen fortsætter og vil gå endnu hurtigere i de kommende år.

Den overordnede styring af udviklingen, som dette lovforslag sigter på, vil være et værn imod de ødelæggelser af naturen, der nemt kan blive resultatet, hvis ikke der gribes ind. Det gælder også byplanlægningen, der jo mange steder har været ret så tilfældig trods alle de anstrengelser, kommunalbestyrelserne har udfoldet. Jeg vil også i denne forbindelse pege på den voksende turisme i Grønland, der ganske givet vil skabe et behov for planlægning.

Vi kan ikke i kristeligt folkeparti se, at der er tale om en diskriminering af de lokale råd, men mener tværtimod, at der er tale om en tiltrængt støtte og en koordinering på landsplan. Derfor er vi positivt indstillet og vil selvfølgelig gerne være med til at kigge på de enkelte detaljer i udvalget.

Fuglsang (DKP):

Kommunisterne er såmænd også positivt indstillet over for mange af grundtankerne i dette forslag og vil også se positivt på dets videre skæbne. Men der er alligevel meget i det, der virker, som om man tænker, at nu har vi fået noget i den retning i Danmark, og »so ein

Ding« må grønlænderne altså også have. Selve ideen og hensigterne er faktisk gode nok, men vi må samtidig erkende, at der er mange ting i bestemmelserne, som virker forvirrende og ofte virker i modsat retning. Det er absolut positivt og udmærket, når der i § 1, stk. 1, står, at loven har til formål at sikre areal- og naturressourcerne ud fra en samfundsmæssig helhedsvurdering. Men det spørgsmål melder sig ret hurtigt, hvad man i praksis mener med en samfundsmæssig helhedsvurdering. Er det en grønlandsk eller bliver det i praksis en grønlandsk-dansk og altså i praksis, som vi har set hidtil være tilfældet, med dansk overvægt?

Jeg ville gerne tro, at man først og fremmest tænkte på et grønlandsk helhedssyn, men herimod taler § 8, nemlig bestemmelsen om, at forslaget ikke berører ministerens ret til at bortkoncessionere landets mineralske råstoffer til andre – og det vil jo i praksis sige til danske og udenlandske koncerner – give dem magt over de råstoffer, der, netop som hele situationen er, og som Grønlands udvikling tegner sig, bliver så afgørende for Grønlands fremtid.

Dette vil jo i virkeligheden, som vi også ser andre steder på kloden – måske lidt ad bagvejen, men alligevel – styrke udviklingen henimod en endnu stærkere kolonial afhængighed for Grønland og det grønlandske folk. Det vil også dernæst sige, at man søger at overføre det med planlægningen til Grønland. Men vi har jo selv i Danmark set, at netop dette med, at man lader nogle få store selskaber bestemme over de ressourcer, som faktisk er afgørende for en planlægning, gør, at denne planlægning bliver ret illusorisk.

Jeg er enig med den konservative ordfører i, at bl. a. denne bestemmelse må gøre denne lovgivning ret tidsbegrænset, og at man af den grund såmænd godt kunne vente lidt. For jeg håber da stadig væk, at det bliver grønlænderne selv, som kommer til at råde over deres lands naturrigdomme. Jeg er heller ikke så sikker på, at lovens bestemmelser uden videre sikrer Grønland mod forurening og sikrer dets miljøproblemer. Det har vi jo set andre steder, og der er ikke den mindste tvivl om, at udviklingen af olieindustrien og de dermed forbundne erhvervsgrene kan blive farlig både for det grønlandske landskab og ikke mindst for det grønlandske fiskeri.

Endelig vil jeg endnu en gang fremhæve dette med menneskene: ikke mindst når det